

НАПРЪДЪКЪ издана всѣмъ Петикъ.

Предплатата.

За година, вкѣтръ въ Държавата 1 Турска Дира Златна. За 6 мѣсеца по-долѣтъ Турска Дира. За година вѣтръ отъ Държавата 6 бѣли меджидиѣта. За 6 мѣсеца 3 бѣли меджидиѣта.

Настоятелствъ отговарятъ за заплатата и земаатъ на 15 едно, като събератъ отъ 5 спомоществованія на горѣ, и на 10 едно, като събератъ отъ 10 на горѣ.

НАПРЪДЪКЪ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДНЫ, ПОЛИТИЧЕСКЫ И КНИЖЕВНЫ ПОВИНЫ

Спомоществованіята почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець.

ЦАРИГРАДЪ, 16 Декемвр. 1876.

Обнародуванитъ изъ Европа и прѣди министерското промѣненіе на В. Портъ телеграмми бѣхъ много успокоителни, понеже въ политическыя кръгове владѣло убѣждението че въ-сѣмъ въпроси ще са рѣшижъ миролюбиво въ Конференціята, и то защото са опази до послѣднѣ време съгласіето между интересующитъ са Силы. Така напр. Императоръ Александъръ като приеми въ Петербургъ търговското тѣло, което отишло да стоиши на Н. Величество че принася едно значително количество пари за рѣшенитъ отъ рускитъ войска, казалъ за прѣвъ пѣтъ сега и много ясно: «Надѣвамъ са, че ще избѣгнемъ войнѣтъ.» Отъ другъ страни, английскитъ надъ колонитъ министръ, въ едно слово, което изрече тѣ дни въ единъ градъ на Англія, обявилъ че «Правителството е убѣдено въ свѣдѣствата отъ посланието на лорда Салисбери, и са надѣва че Конференціята ще сполучи да осигури мирѣтъ.» При всичко това, глѣдънашната истинна публика не сподѣля, види са, на-пълно тѣзи успокоителни идеи, и впечатлѣніето което произведе послѣднѣто министерско промѣненіе са намѣрѣва, може да са каже, въ противоположностъ съ миролюбивитъ отъ Европа известія. Тѣй, общото тука мнѣніе тлакува възвѣщеніето на Мидхадъ паша на В. Портъ, не защото отдава на тоя политическы мѣжъ намѣренія непримирими и опасни цѣли, но защото познава извънреднитъ неговъ патриотизмъ и горѣщитъ ревностъ за да защити, даже и съ голѣми жертвы, независимостѣтъ, цѣлостѣтъ и интересѣтъ на Държавѣтъ. Отъ разны свѣдѣнія става ясно, че прѣдставителитъ на шестѣхъ порѣчителны Силы сѣ дошли до заключеніето, че първото и главно порѣчителство за осъществленіето на реформитъ е окупацията на Босня, Херцеговина и Бѣлгарія отъ чуждъ войска, когато всички отъ другъ страни мислятъ, че догдѣто Нег. В. Мидхадъ паша е прѣвъ министръ, В. Порта по никой начинъ не ще приеми тѣзи мѣрѣжъ, която, както се е казало много пакти, ще бѣде смъртоносна рана за независимостѣтъ и достолѣніето, а вѣроятно и за цѣлостѣтъ на Отоманскитъ Имперіѣ.

Всичкитъ турски листове, както и допискитъ изъ Цариградъ до европейскитъ вѣстници изказватъ едно и сѣщото мнѣніе, т. е. че по всякой начинъ В. Порта ще противостои на чуждѣтъ окупация, даже и ако прѣдѣлѣжи да стане тя отъ войска на нѣкоя неутрална държавка. Туй мнѣніе са распростира още повече сега, вслѣдствие на новото министерско промѣненіе, и войната са вижда неизбѣжна, ако прѣдставителитъ на европейскитъ порѣчителны Силы въ копечнѣтъ Конференціѣ, която почна дѣлата си отъ минѣлѣтъ сѣбота и подъ прѣдсѣдателството на Н. В. Сафветъ паша, министра на външнитъ работы, не изпатри друго нѣкое средство за порѣчителство което да може да замѣсти окупациятъ. Пѣкои отъ пѣлномошнитъ прѣдставители на Силитъ прѣдложили панстниѣ за такава мѣрѣжъ, както казуватъ, съставитѣло на единъ свѣсенжъ комисіѣ, която да за-сѣдава въ Цариградъ и да има други подкомисіѣ въ горѣчечнитъ области, но Россія нѣкъ непріемала тѣзи мѣрѣжъ, защото не была достатъчна, а рускитъ вѣстници напѣколко

пакти обявихъ, че петербургскитъ кабинетъ са никакъ не задоволявалъ съ приложеніето на половинѣ мѣрѣжъ, за какаво са смятатъ отъ тѣхъ и съставитѣло на единъ подобенъ комисіѣ. Съ други думи, ако и при едногласното рѣшеніе и настояване на шестѣхъ велики Силы, пѣлномошнитъ на В. Портъ откажатъ, както въобще са вѣрува, да подпишѣтъ условія до-качителны за достолѣніето и независимостѣтъ на Отоманскитъ Държавѣ, тогазъ какво ще правятъ другѣтъ негъ Силы и какъ ще са отнесѣтъ въ таквоя трудно положеніе къмъ В. Портъ е свѣсенжъ неизвѣстно, при всичко че нѣкои мислятъ, какъ тѣхнитъ пѣлномошници щѣли всички да поискатъ паспортѣтъ си, щото да принудятъ тѣй императорското правителство да приеми прѣдложеніето имъ, а други, че безъ да земаатъ отказваніето на Портѣтъ като причинѣ за съ-сване на дипломатическитъ сношенія, щѣли да са отгѣлятъ отъ Конференціѣтъ и да оставятъ работѣтъ на е-стествениото имъ направление. По колкото за Россіѣ, общо са говори че тѣ щѣла да заповѣда на частѣтъ да трѣгне на напѣрѣдъ съсредоточената и въ Кышеневъ южна войска. Нѣкои даже отъ дописницѣтъ на европейскитъ вѣстници опредѣляватъ и денѣтъ, въ който Россія щѣла да объяви войнѣтъ, и за таквѣтъ день назначаватъ денѣтъ на Рождество Христово, който въ Россіѣ има характеръ и на народно празникъ. Дописницѣтъ въ подѣтвърждаватъ туй рѣтолюбиво мнѣніе, прилагатъ да казуватъ еще, че отъ нѣколко дни насамъ голѣми во-енны движенія ставатъ при брѣговетъ на Прутѣтъ, като да прѣдѣжеше твърдъ наскоро да са примѣне тѣзи рѣжъ. При всичко туй, единъ отъ вѣ-сѣнитъ вѣстници характеризира тѣзи известія като прѣдвѣрѣнны и казу-ва: «речениѣтъ слухове сѣ свѣдѣствіе на страхове, които за зѣкъ честь сѣ основѣвши, но осъществленіето на които не са вижда да е толѣко близко.»

Какъ и да е, а вѣрното е че тукашната публика отъ нѣколко дни на самъ е обладана отъ благословны и лесноистлукемы страхове. И понеже основата на тѣзи страхове е, както виждатъ нашитъ читатели, въпросѣтъ за окупацията на триѣтъ разширени области, не безумѣстно намѣрѣваемъ да приведемъ тука слѣдующитъ раз-мышленія, които прави за него въ е-динъ отъ послѣднитъ броеве на листа си брукселскитъ «Нордъ».

«Новинитъ отъ Конференціѣтъ ще оставятъ еще за нѣколко време, раз-бира са, доволно неопредѣлены, ко-гато отъ другъ страни, казува «Нордъ», намѣ е мѣчно да приемижъ че пѣлно-мошницѣтъ сѣ са занимали въ офи-ціальнитъ си засѣданія съ сѣществѣ-ния въпросъ, въпросѣтъ за порѣчи-телствата, който не може да са по-стави на дневнитъ редъ, освѣтъ слѣдъ измишуванѣто на единъ седмичжъ; а прѣди да са опрѣдѣли въ какво ще състоитъ порѣчителствата, трѣбно е да са узнае по напѣрѣдъ какво трѣба да са осигури и да са осѣяти систе-мата, която ще са введе въ области на Балканскитъ Полуостровъ. По всяка вѣроятностъ не ще са повѣжѣтъ затрудненія колкото за споразумѣ-ніето върху въпросѣтъ на администра-тивнѣтъ системѣ, който ще са създа-де. Така, най голѣмитъ противници на енергичното и постоянно намѣва-ніе на Европа, какѣто бѣше *Жур-наль де Деба*, прѣстанѣжъ отъ да са противятъ; и съ благодареніе виждамы че нашитъ събратъ науща отрица-телнитъ свои мнѣнія, които до сега

поддържаше; «най сполучивата си-гуранція, казува той, която може да допѣли и да утѣрди нѣкакъ другѣтъ е, съставитѣло на едно върховне международно сѣдѣлище въ Цариградъ, въ видъ на европей-скы държавенъ Сѣбитъ, който да рѣшава спорнитъ административны работы. На едно таквоя сѣдѣлище ще са отнасятъ всичкитъ жалбы противъ злоупотребленія на упра-вленіето, а то ще рѣшава и на-казва всичкитъ извършени отъ турскитъ чиновници нарушенія на прѣобразователнитъ закони; а понеже е работата да са изкоренѣтъ ста-ры злоупотребленія на турскитъ администратіѣ, отъ самосебе си са прѣдставлява идея за едно таквоя постановленіе.»

«Има безъ сумѣніе нѣщо добро въ туй прѣдложеніе; но явно е че таквизито порѣчителство сѣ повече противъ турското правителство — нѣщо, което не е свѣсенжъ безъ значе-ніе — отъ колкото противъ самото турско населеніе; а оставятъ цѣлъ въ-просѣтъ на обезорѣжваніето, който е спорѣтъ насъ по важнѣтъ, и който ка-то таквѣтъ са е прѣдставилъ въ по-слѣднѣ време отъ Лорда Салисбери, който не е, разбира са, нито непріятель на Турциѣтъ, нито приятель на Россіѣ. Както и да е, а отъ горнитъ тѣ бѣлѣжъ на *Журналь де Деба* из-лѣзва че приемижъ явно постоянното намѣваніе на Европа въ работѣтъ на Турциѣтъ. По тѣзи вѣстници отива и по на тѣтъ. Като отбѣсва окупациятъ, той косвенно припознава нуждѣтъ отъ неѣжъ, като прѣпорѣчва едно споразумѣніе, инициѣтивѣтъ на което отдава на Лорда Салисбери. «Дѣйствителнитъ планъ на Лорда Салисбери, казува той, състои, ако нашитъ свѣдѣніѣ сѣ точны, въ об-разуваніето на единъ международнъ гвардіѣ въ Турско, състоящъ отъ чужды войска, и който да са за-плаща и упражнява отъ турското правителство. Отивзи които поддѣ-жатъ тоя планъ, прѣдѣватъ за при-мѣръ нашитъ чужды полкъ, както и многобройнитъ военны тѣла на Швейцарциѣтъ и Шотландциѣтъ, кои-то едно време сѣ приислихъ услу-гѣтъ си на великитъ Държавы. Ни-какъ не е обезбѣтително нѣщо за Портѣтъ да приеми единъ таквѣтъ законъ, който имаше силѣ дорѣ до минѣлѣтъ въкъ и у най просѣщенны тѣ народы.» Отъ туй що казува тоизъ вѣстникъ нѣй земамы само ис-повѣданіето че е нужно присѣтѣ-ніето на чуждъ военны силѣ; а кол-кото за прѣпорѣчванѣтъ системѣ, тѣ безъ сумѣніе ще прѣдизвика много противорѣчіѣ. И наистинѣ, отъ кои-стихитъ ще състои «чуждѣтъ полкъ», когото ще състави турското правител-ство? А пыта са еще, да не бы да стане нужно дасѣ надзираважъ чуж-денциѣтъ, които ще принесѣжъ услу-гѣтъ си на Турциѣтъ, отъ колкото тѣ да надзираважъ? Нѣй не казувамы повече нѣщо за това, защото онуй което ны интересува най много бѣше, да пока-жемъ че и онуй който до послѣднѣ време еще отбѣсвахъ окупациятъ съ чуждъ военны силѣ, принуждаважъ са да имъ приемижъ по пачало; а като са приеми веднѣжъ пачалото, мислимъ че не е невѣзможно нѣщо да са направи съгласіе за приложеніето му.

«Не виждамы за безумѣстно да ка-жемъ тука и каквы разсужденія прави за това *Таймсъ*. «Колкото за идеѣтъ да са отложи намѣваніето, казува «лондонскитъ листъ, и за идеѣтъ да са чака единъ годинѣ и повече о-сѣществленіето на Портинѣтъ обѣ-

щанія, Россія има право да каже, че не може да държи за неопрѣдѣ-лено време на кракъ войска сѣ. «Колкото могатъ да бѣдѣтъ потребны за извършваніе на дѣлото, ако Тур-циѣтъ, отъ като бѣхъ изели изис-кованото за прѣготовленіе време, рѣшижъ да противостоитъ съ орѣ-жѣ. Отъ туй са вижда колѣко нѣ-ленѣтъ отъ затрудненія и опасности е само въпросѣтъ за окупация, и кол-ко е безплодно съгласуванѣто въ-ху всичкитъ другы въпросы, догдѣ-то са не рѣши пѣтно важнѣтъ въ-просъ. Отъ другъ страни, невѣз-можно е да не дойде челоуѣкъ до за-ключеніе че, ако е възможно ед-но по спогодаваніе между мнѣнія и интересы толѣко противоположны, туй спогодаваніе трѣба да земе характерѣтъ на окупация, но так-вазъ окупация, въ който да не ба-дѣтъ дѣйствующы само рускитъ войска.»

«Отъ горното са вижда че и *Таймсъ* одобрява окупациятъ, а колкото са касае до желаніето му за свѣсенжъ окупация, Россія имъ прѣдложи еще прѣди два мѣсеца, когато са възложи на генерала Сумарокова да имъ прѣд-стави въ Вѣнѣжъ.»

Словото на князя Бисмарка.

(продълженіе отъ брой 169-й)

Прѣдговорившиѣтъ каза: «въ на-стоящото положеніе такѣтъ е възмож-но щото, при всичкото сѣществующе по пачало споразумѣніе, Конференці-ята да не дойде до нѣкой резултатъ, и, въ тоя случай, очевидно е че Рос-сія ще отиде по нѣтѣтъ и че не ще са подвоуми да завладѣе съ орѣжіе това що не може по миренъ начинъ да вземе.» По и туй ако да са прѣд-положи, Россія не иска нашѣтъ по-мощъ, тѣ нежедае друго, освѣтъ нѣй да бѣдѣтъ неутрални, т. е. нѣщо, ко-е е съгласно съ нашитъ интересы. Нѣй можежъ да противопостави на-шето отказваніе (veto) на намѣронѣтъ които сѣ и наши и за които нѣмамы причинѣ да вѣрѣваемъ че Россія ще прѣсѣкочи границиѣтъ си, но не можежъ да искамы отъ неѣжъ възнагражденіе, както утѣрѣва прѣдговорившиѣтъ, въ онѣзи минути, когато тѣ турѣ въ дви-женіе войска сѣ за да поддѣржи общѣтъ наши желанія.

Россія нищо не иска отъ насъ, и виждѣтъ въ каквы непріятности бѣхмы достигнали, ако бѣхмы поискали за интересѣтъ си да свѣсенжъ политиче-скитъ въпросы съ економическитъ, както желаніе прѣдговорившиѣтъ, подъ прѣдлогъ на взаимностѣтъ между насъ и Россіѣ. Не искамы да кажѣ че та-зи интересна взаимностъ ни напоми-на постѣпкитъ на онѣи търговци отъ Мюхленданѣтъ, които търгуватъ съ вет-хы нѣща (*смижѣ*). Азъ казувамъ по-друго нѣщо. Прѣдположѣте, че въ о-нова време когато нѣй са намѣрѣва-мы въ войнѣ, Россіѣ дохожда да ни-казува: «Азъ ще държѣ едно сим-патично положеніе спрямо васъ, ако ма освободите отъ затрудненія ко-ито ни причинява вашето забранѣніе да изпаждамы животнитъ си у васъ, за-щото са боиѣ отъ эпизоотіѣтъ.» Господа, нѣй бѣхмы изели тѣзи по-литикѣ за единъ отъ най недосогонитъ.

Да прѣдположимъ еще че, когато бѣхмы принудени да отидѣмъ срѣщу Францѣ, Австріѣ ни бы казала: «Нѣй ще стоимъ мирни, ако ни дозволите да виѣсѣваемъ у васъ унгарскитъ вина и ако подкрѣпите и другы нѣко-дове отъ нашѣтъ търговіѣ.» Госпо-да, азъ не знаѣжъ какѣтъ бы былъ на-

Подписката на спомоществованіята ставъ въ Цариградъ при Н. В. Пайденова Редактора и притежателъ — Анонимъ-Ханъ № 14.

Сѣвѣтъ и дописки за общеполесна и на-родны работы са въѣстѣнитъ съ благода-реніе, но въ всякой случай трѣба да сѣмъ спо-мощенъ съ потребѣтъ подписѣ.

За частны известія са плаща по 2 гроша на редъ.

Испращанитъ за обнародуваніе статіѣ и дописки на заѣ са не пращатъ.

По притиснатѣ отъ пуждѣтъ, нѣй можахмы да направи-мъ тѣзи устѣжки на Австріѣ. Въ так-вызъ обстоятелства азъ знаѣжъ що трѣ-ба да са прави. (*Смижѣ*). Но каквы бѣхъ были свѣдѣствіята отъ една та-кава слабостъ? Излишно е да казува-мъ че сѣмъ далѣкъ отъ да повѣрѣвамъ че Австріѣ бы могла нѣкога да постѣпи тѣй. Искамъ само да ви покажѣ как-вы бѣхъ были непріятности. Свѣд-ствіето бы было че свѣдѣ войнѣтъ нѣй бѣхмы са възползували отъ пър-вия благоприятенъ случай щото да дойдѣмъ и нѣй отъ своѣхъ страни да кажемъ на Австріѣ въ едно трудно време: «Работѣтъ са измѣнѣхъ; нашѣ е сега редѣтъ да вы помолѣмъ да от-гѣлите условіята които ны наложижѣ на 1870 л. като сѣ запазвамы пра-вото да вы поискамы и другы отше-ченія за доверѣтитъ които ны са при-чинили.» (*Смижѣ*).

Политическитъ въпроси трѣба да са разгѣдѣватъ и разсѣкуватъ раз-лично, а тѣ пактъ много по-голѣмъ ва-жностъ отъ економическитъ. Кой може да ны утѣри, ако приемижъ идеѣтъ на прѣдговорившиѣтъ, че не ще са прину-димъ вкѣтръ въ три години да при-зовемъ и пакъ благосклонностѣтъ на Россіѣ? Русситъ ще постѣпятъ то-гава, както бѣхмы постѣпили сега нѣй, «и ще ни кажѣтъ: «стоямымы морни, но платѣте ни въ злато гим-рушкитъ оправданія.»

Не трѣба прочее, Господа, повта-рѣмъ ла кажѣ, не трѣба да свѣсѣва-мы економическитъ въпросы съ поли-тическитъ, тѣй както направи прѣд-говорившиѣтъ, защото най послѣ нѣ-що друго не прѣизлѣзва отъ това, освѣтъ разсѣканіѣ свѣсенжъ безплодны. За това имате доста много примѣры. Припомнямы си произнесенитъ прѣдъ 14 години думи, въ врѣмето на по-лишкото възстаніе, тогазъ, когато прѣ-дѣжеше да са съгласимъ съ Полицѣ-тъ, за да са спрѣчѣмы съ Россіѣ. Тогава, както и днесъ, цѣлата на тѣ-зи заявленія и запѣтанія бѣше да дойдѣмъ въ раздоръ съ Россіѣ, за-щото помежду насъ има много рус-сонеаистиници, было по навикъ, было защото сѣ наслѣдили стары анти-патіѣ, было най послѣ по интересъ, като виждатъ че русското правител-ство въ религіознитъ работы постѣпи-ва другояче отъ както тѣ желантъ.

По догдѣто настоящето правител-ство управлява работѣтъ на Германіѣ, бѣдѣтъ утѣрѣни че тѣзи челоуѣцы не ще сполучѣтъ да развалятъ прѣятел-скитъ ни съ Россіѣ сношенія и да скѣсѣтъ врѣзкитъ които отъ много време насамъ ны свѣрзуватъ съ неѣжъ. Туй не е само мое лично мнѣніе, но таквоя е мнѣніето и на съюзитъ правителства и на самитъ Импера-торъ. Далѣкъ сѣмъ нѣй отъ да искамы да развалимъ тѣзи прѣятелскы сноше-ніѣ, защото троенарскитъ съюзъ сѣ-ществува и днесъ еще напълно. А азъ можѣ тоже да вы утѣрѣжъ, че ка-квото и да са е казало, и особенно отъ австрійскитъ печатъ, Германіѣ е първата която желе опазваніето на тѣзи прѣятелскы сношенія, и че ника-къ промѣненіе ло е прѣвѣрѣлъ тро-енарскитъ съюзъ. Лѣже са еще онѣи, който отъ това изпажда заключеніе, че Англіѣ ще са произнесе противъ онѣи отъ тритъ свѣршны Силы, ко-е са интересува най много въ ис-точныя въпросъ, защото и сѣ тѣзи Силы, както и съ Россіѣ, нѣй имамы старо прѣятелство, което всякога е о-станѣло непопѣжѣнѣто.

Нѣй сѣ прѣзачѣрѣхмы умпротво-реніето на Истоу, и тѣзи цѣлъ — как-то не ще откаже това и прѣдговорив-

пийтъ — нѣма никакво сношение съ гюмуришкитѣ дѣла; трѣбва сѣдо- вателно да са отдалѣ политическитѣ въпроси отъ економическитѣ. Ний нѣ- мамы за Турція освѣтъ общи сим- патии; но предговорившиятъ ораторъ са- лже, като поддържа че цѣлий Истокъ ны интересува по малко и отъ най- малкото село на Помераніи; той ви приказва единъ истинскъ баснѣй, въ който нѣма и нѣкаква истинна. Ний не ще посвѣтлуваме Германіи да зе- ме участие въ движеніето догдѣто прѣд- лѣжи за такъвъ интересъ, заради кон- то не си струва трудътъ да пожертву- вави коститѣ нито на единъ само съдѣланихъ отъ Помераніи. А отъ дру- ги страни азъ не вѣрвамъ че наши- тѣ съотечественици желаятъ да са намѣсватъ въ единъ въпросъ, който ны не интересува. Ний трѣбва да ща- димъ твърдѣ много войскажъ си и да не проливамъ кръвтъ и заради единъ политикъ който ны не интересува.

Въ истинния въпросъ ний сме она- зи Сила, която най малко са интере- сува; но и Франция са не интересува може бы повече отъ насъ. Но за дру- гитѣ Силы, които ниятъ непосред- ственни интересы въ истинитѣ бор- би, и които съ всички въ добри от- ношения къмъ насъ, не можемъ да ка- жемъ сѣщото. Никой не може да ка- же че интереситѣ на Турція не могатъ да сѣдѣтъ, въ единъ дѣленъ случай, и интереси на Россіи или на Англіи, защото тѣзи Силы са намѣсватъ въ сѣсѣтъ друго положение, а ако на тѣзи минутъ истинитѣ въпросъ нѣ- ма устранителенъ характеръ, положе- ніето обаче изискува единъ твърдъ благоразумнъ политикъ, който въ ин- тереситѣ на мирѣтъ земанъ сѣвѣсто- тѣ да прѣпорѣжъ на благосклонностъ- тѣ на Силитѣ, защото тази политика никакъ не запазва тѣхитѣ интере- сы. Моето славолубіе, както и дѣж- ностѣта която ми е пложилъ Н. В. Императорскъ, сѣстон въ това: да по- ставявамъ въ дипломатическитѣ от- ношенія така щото нашитѣ сношенія съ тритѣ Силы, които особенно са ин- тересуватъ въ истинитѣ работы, да са не развалятъ, или поне да са разва- лѣтъ до колкото е възможно по мал- ко. Едно нѣщо само може да ни за- трудни изпълненіето на тѣзи дѣж- носты, и то е, ако единъ отъ нашитѣ прѣтели бы поискалъ отъ насъ да му докажемъ прѣтелството си къмъ него, и да смятамы другогѣ нѣкого за не- прѣтель, когато той послѣднитѣ не бы ни сторилъ нѣщо, но напротивъ той бы искалъ да остане съ насъ въ добри отношения. Ний бихмы длжны тогава да докажемъ прѣтелството си къмъ едното чрезъ ненавидѣніето къмъ другогѣ. Тази случайностъ не е вѣтъ отъ възможноститѣ на положе- ніето.

Едно врѣме, т. е. на 1853, 1854 и 1855 ний са подложилы нѣ опы- ты, въ които са почувихъ на велико- душіето на нашѣ царъ; а азъ са на- мѣрихъ повече отъ единъ пѣтъ въ разногласіе съ него, и ако бѣхъ на негово мѣсто азъ бѣхъ да отворѣлъ рѣшително и по единъ испрѣтеиъ начинъ всичкитѣ направени намѣ то- гавѣ прѣдложения за чужды интересы и отъ страхъ на войнѣ да вѣземъ въ другъ по опаснѣ войнѣ съ други Силы; азъ бѣхъ отбѣснѣлъ тѣзи прѣд- логенія, даже и ако ми откажаха пра- вото да вѣзѣмъ въ Конференціитѣ, за- щото не щѣхмы да изгубимъ ако са исклучахмы отъ нѣкъ.

Такъвъ нѣщо може и сега да са случаи; но тогавѣ постоянството и бла- гостѣта на прусскыя царъ, както и твърдото негово рѣшеніе да не прѣ- плете народитѣ си въ войнѣ безпосѣжъ противъ единъ сѣсѣдъ и старъ сѣюз- никъ, принесоха плодетѣ си; днесъ обаче азъ вѣрвамъ че не ще ни на- правятъ такъвъ прѣдлогенія, или поне до тоя частъ не сѣ ни направили, но напротивъ нашето прѣтелство и сим- патично обласаніе къмъ тритѣ ин- тересующи са Силы са оцѣни както трѣбва отъ всякъ единъ отъ тѣхъ. И дѣйствително, туй наше обласаніе тѣ взѣхъ за естественнѣ, и ни- то ли направихъ прѣдложения безпо- лезны, защото само ний сме въ поло- женіе да посредствуваме за да са из- бѣгне войната, или ако войната ста- не неизбежна, — отъ който обаче

нѣмамы по настоящему причинѣ да са боимъ, — само ний можемъ да да- демъ средство за да са ограничи и да не вземе по голѣмы размѣры. Про- чее, и когато конференціята не бы до- стагнала до нѣкой резултатъ, было зашто Силитѣ не бы сполучили да са споразумѣтъ, было зашто Турція бы отворѣла нѣинитѣ прѣдлогенія, ако Россія отиде на напредъ, не става об- щата война неизбежна. Ний поне ще положимъ всако стараніе за да прѣд- земемъ распространеніето и чрезъ на- шето прѣтелско помежду двѣтъ Силы посредствуване.

Тѣзи политикъ азъ смятамъ за нужди. Знаѣмъ че англійскитѣ и рус- скы интереси сѣ твърдѣ трудни може бы да са спогодѣтъ; но много е сум- нително че една война помежду тѣзи двѣ Силы, на които геогграфическото положение е толкозъ различно, щото нѣкой отъ тѣхъ, даже и когато бѣде побѣдителка, не може да принуди дру- гитѣ да исповѣда себе си за побѣде- ла, много е сумнително, казувамъ, че войната ще прѣвмачне сѣществующи- тѣ трудности; но не знаѣмъ, да ли отъ лането посредствуване тѣ ще са у- бѣдѣтъ — ако отъ само себе сѣ са не убѣдѣтъ — че е прѣдпочтително да потърсятъ примирѣніето на свои- тѣ взаимни интересы по единъ миро- любивъ начинъ. Бѣдущето ще ни по- каже това.

Ний са надѣвамы впрочемъ за това, и всичкитѣ наши усилія за напредъ ще кончилиъ къмъ тѣзи цѣль, т. е. да опазимъ първо и първо мирѣтъ и наши- тѣ прѣтелскы сношенія помежду насъ и нашитѣ сѣсѣды; и второ, чрезъ на- шето прѣтелско посредствуване, ако то са прѣеме и безъ да вземемъ за- плашнително положение, да сполучимъ да са запази до колкото е възможно мирѣтъ помежду всичкитѣ европейскы Силы, т. е. да са ограничи войната, въ случай че избухне. Ако тѣзи на- шии усилія не сполучатъ, ний ще са намѣримъ прѣдъ едно ново положение, за което не можъ да направимъ отъ сега еще прѣдположенія; а нито и вѣтъ ще поискате такъвъ прѣдполо- женія отъ мене. Не бѣхъ злоупотре- билъ, Господа, до толкозъ вашето тѣло, ако отъ прѣдговорившиятъ не бы вѣзѣлъ въ политическото землѣще и не бы на принудилъ, споредъ гюмури- шкитѣ въпросъ, да го послѣдувамъ въ туй землѣще. Въ такъвъ случай, азъ не можахъ да сторѣмъ другогѣ освѣтъ да разгѣдамъ тоя въпросъ отъ всякъ странъ.

Россія и Турція.

«Въ единъ по напредѣнъ часъ ний разгѣдахмы многобройнитѣ мѣнотѣи, които бы посрѣщали Россія въ вой- нѣ противъ Портѣтъ, като приложих- мы на край че Россія тозъ пѣтъ бы са намѣрила въ сѣсѣтъ друго поло- женіе отъ онова, въ коегѣ са намѣ- ри въ войнитѣ на 1828 и 1829. То- гавѣ ти са намѣрване сама срѣщу противника си, както безъ сумнѣніе ще са намѣри и днесъ ако, вопрѣкъ законнитѣ надѣжды които може чело- вѣкъ да възима отъ началото на Кон- ференціитѣ, истинитѣ въпросъ не земеме миролюбиво рѣшеніе.

Като са погѣднѣ изобщо на рабо- титѣ, взаимното положение на двѣтъ Силы прѣдставяла нѣкакъ сѣраз- мѣрностъ съ онуй прѣлѣи петдесѣтъ години. Тогава както и днесъ пове- деніето на Россіи прѣдъ Портѣтъ бѣше сумнително и въ сѣщото врѣ- ме заплашително, като вѣдѣхъ безпо- койствія на Европѣ. Языкитѣ на русскыя Канцлеръ бѣше во всячко подобенъ на днешнитѣ, като крыеше подъ миролюбивы протестуванія рато- любивы намѣренія. Отъ другъ странъ лошето на Турціи управленіе и отне и симпатитѣ на другитѣ Силы. А колкото за послѣднитѣ, политиката и расположенія нѣмъ бѣхъ сѣщитѣ какъто сѣ и днесъ; така напредѣтъ, Россія клонеше къмъ Россіи, Ав- стрія бѣше безпокойна и нерѣшител- на; Франца не желаше онуй мѣсто което трѣбваше да земе по послѣ въ Крѣмъ; въ Англіи най сѣтъ духо- ветѣ бѣхъ твърдѣ много раздѣлени.

Туй за общото състояние. А кол- кото са касѣе да са испытатъ силъ- тѣ на двѣтъ въ спорѣ Държавы и на- дѣждитѣ за сполукъ, тѣ прѣдставля-

вать достозбѣжителны разлики. Ко- гато избухнѣ войната на 1828, тур- ската войска са намѣрване въ сѣвр- шенно расчлененіе. Султанъ Махмудъ II бѣше сѣкрушилъ Еничеритѣ (на 13 юніа 1826), како са бѣше лишилъ тѣтъ отъ единъ войнѣшкѣ силъ, който твърдѣ трудно можеше да замѣсти съ другъ. Рѣшеніи реформы едва по- чинахъ да са полагатъ въ дѣйствиѣ. Новосѣбранныи войскари са испраща- хъ на бойнитѣ полѣи, като знаяхъ едва пунжъ да държатъ. Въ Босни, гдѣто Еничеритѣ имѣхъ многобройны послѣдователи, новото събрание на войскари и заетогѣ отъ чужбинъ во- еннио организуване срѣщахъ прѣго- лѣмы прѣпятствія; заповѣдитѣ на Сул- танитѣ са не слушахъ въ Босни. Въ Бѣлгаріи плоднѣната отъ ислѣденіе- то, като христѣиско, даване войска- ри на които почти не можахъ да са основжѣтъ. Вдигане на войска отъ Сѣрбіи, Молдовѣ и Влахи бѣше невъзможно; тѣзи страны бѣхъ прѣд- почели по добръ да са възбунтуватъ отъ колкото да са бѣжѣтъ противъ Рос- сіи съ своитѣ отцѣпредавни неприя- тели. Турція са намѣрване прочее принудена да си набавя войска отъ Азіи. Като събра всичкитѣ свои во- енныи силы едва сполучи да състави единъ войска отъ 180,000 души, отъ които 100,000 нѣщо бѣхъ нередов- ны; едната третѣ часть — състоише отъ конницѣ. Но Турція не можеше да отправи всичкитѣ си военныи силы къмъ Дунава. Ето, както са доказва отъ е- динъ документъ произходящъ отъ пи- салището на тогавашный везиръ Мех- медъ Салимъ, какъ са принудилъ да са располѣи войскажъ си, когато са о- бѣвилъ войната. Въ Цариградъ и въ Вѣс- кортъ са видѣло за добръ да оста- нѣтъ 30,000; отбрана на Елпосидѣ изискуваше 7,000; разнитѣ крѣпости въ Европѣ и въ Азіи, вѣтъ отъ те- атрѣтъ на войнѣтъ, занимавахъ 25,000; въ Тессалии са располжѣхъ 10,000 за ограничаване на Герцѣтъ, и 30,000 въ Азіи противъ Русскитѣ, кои- то имѣхъ намѣреніе да навѣзватъ въ турскѣ Арменіи. Крѣпоститѣ подѣл- жихъ на Дунавъ и Добруджѣ са на- заяхъ отъ 25,000 души; въ Одринъ са поставѣи войска отъ 30,000 души, тѣи шо оставахъ располжѣи подъ топовѣтъ на Шумѣтъ само 25,000 души; отъ които два табура само бѣхъ салугували по единъ годниъ. Да приложимъ че войскажъ, образуваны на бързо, пристигахъ на бойното по- ле единъ слѣдъ другъ. Русската вой- ска посрѣщѣ за прѣвъ пѣтъ сѣпрѣ- тивленіе само отъ крѣпоститѣ на Ду- нава. На 17 юніа 1828 Русскитѣ прѣ- мѣнѣхъ Прутѣтъ, и едва на 31 ко- гато Браила са обсаждаше вече отъ 14 мѣсеца, сѣраскертъ Хюсеинъ на- ша трѣгнѣтъ отъ Цариградъ за Шу- мѣтъ; второ едно отбѣнене пристѣ- нѣ прѣдъ тоя градъ слѣдъ нѣколко дни. Адмиралѣтъ Иззетъ Мехмедъ са отправи за Варѣ едѣа кѣдъ начало- то на Юліа, най послѣ великитѣ ве- зиръ трѣгнѣтъ отъ Цариградъ за Одринъ въ началото на слѣдующий мѣсець, когато Шумѣтъ са обсаждаше вече отъ много седмѣи.

За да свѣршимъ туй кратко описа- ніе на военното състояние на Турціи по онова врѣме, прилагамы да кажемъ че крѣпоститѣ на Дунава са намѣр- вѣхъ въ жалостивнѣ състояние, тѣ- снитѣ на Балкана бѣхъ почти безъ защиты, и тритѣ голѣмы крѣпости въ Русчукъ, Шумѣтъ и Варѣ са съоб- щавѣхъ помежду си съ пѣтица, прѣзъ които едва можеше да са мѣне. А колкото за морскитѣ силы, тѣ бѣхъ са разбили сѣврѣшенно почти по прѣ- дѣлѣтъ години въ Наваринъ; Турція броеше вече въ Черно-море семо три кораба отъ линіитѣ и чѣтири фрега- ты. Россія напротивъ имѣше въ са- шитѣ воды шестнаесѣтъ кораба отъ линіитѣ съ 1254 тона, шѣтъ фре- гаты съ 286 тона, и 7 кореты съ 139 тона, безъ да вѣзѣва въ тѣзи сѣтъкъ флотата и въ Егейско море. И по сухо войската и бѣше въ го- лѣмъ несѣразимѣрностъ съ турскѣтъ. Военното тѣло подъ управленіето на Вингейнцианъ броеше 120,000 ду- ши, а да прѣдположимъ че то дѣй- ствительно състоише само отъ 100,000. При всячко това вопрѣкъ туй прѣго- лѣмо надмощіе Русскитѣ изгубихъ три-

десѣтъ и два дни за да прѣмѣнѣтъ е- дно разстояние отъ 137 мили, които отдѣлѣтъ Дунава отъ Шумѣтъ, и ко- гато пристѣгнѣхъ въ Шумѣтъ, по- сѣрѣщѣхъ неопоримы прѣпятствія. А- ко Варѣ не бы са прѣдала тѣмъ чрезъ прѣдѣтелство, която имъ позволяване да заобиколѣтъ Шумѣтъ, походить имъ подъ управленіето на Дибича въ 1829 щѣше да бѣде толкозъ неу- спѣшенъ, колкото и по прѣжнитѣ.

Ако сравни сега чѣловѣкъ взаим- ното положеніе на двѣтъ Силы въ 1876, како са прѣдположи войната само между тѣхъ двѣтъ, ще види че Турція има по значителны средства да противо- стои. Ний обнародувахмы прѣдвар- телно едно точно описаніе на морскы- тѣ и силы, и доста е да помянемъ просто че флотѣтъ и съставляватъ 130 кораба съ 641 топъ и 28,462 корабленницы, а всичката почти тѣзи флота са намѣрва въ Черно море, гдѣ- то Россія брой само незначително чѣ- сло кораби. Турція е прочее напълно господарка на Черно море. Положе- ніето на 1828 е сѣсѣтъ обратнѣ. Казахмы на друго мѣсто че русска- та войска са намѣрва въ своето ор- ганизуване, и че въ началото на не- прѣтелскитѣ дѣйствиѣ Россія бы на- мѣрила прѣдъ себе, на Дунава, не по малочисленѣ войска. А колкото за съставянѣето и достоинството на вой- скитѣ, качеството на матеріалѣтъ, не може чѣловѣкъ да каже че има голѣ- ма разлика; турската войска, опытана въ войнѣтъ и насѣрѣдена отъ послѣ- днитѣ си сполукы, ще противостави, разбира са, довольно дълго сѣпроти- вленіе.

Нѣма никакво сумнѣніе че русско- то правителство е направило тѣи раз- мышленія, и че тѣ сѣ спомоглиши мало да докаратъ примирителны-тѣ нейны въ послѣднѣ врѣме расположе- нія, особенно слѣдъ словото на князя Бисмарка, расположенія изрядны кои- то слѣдува да показва, както показ- вать прѣвѣтъ двѣа на Конференціитѣ.

(Журналъ де Деба.)

Прогласѣніето на Консти- туціитѣ.

Министѣтъ съобщѣтъ по наредѣ, какъ- то свѣрихмы да извѣстимъ въ крѣитѣ на послѣднитѣ си мѣсты, са прогласи- отлавно прѣговаряна Конститициѣ, която поставя Държавѣтъ на новы и обширны основы за равенство и ор- ганизаціи подобны на сѣществующи- тѣ въ европейскитѣ Държавы.

При всячко че врѣмето бѣше об- лачно и намѣршено, а дѣждъ са изли- вѣше като изъ ведро, безбройно множе- ство народъ са стече въ широкъ на В. Портѣ дворѣ, гдѣто прѣдварително бѣше наредѣна войска на два реда, за да прѣдстави орѣжіа на свѣтъхъ, колто носеше императорскыи Хатѣ. Часть около осмъ трѣбный гласъ из- вѣсти наблѣжаваніето на свѣтъхъ, прѣд- водимъ отъ музикъ и обградѣна отъ два реда войскари. Министѣтъ на во- енныи дѣла сѣвѣе на дворѣтъ, даде потребнитѣ заповѣди на войскажѣ и са вѣрѣ въ нарочно за туй търже- ство приготвеното и украсено съ зна- мѣна мѣсто, гдѣто са намѣрвахъ об- лѣчени въ формѣтъ си всичкитѣ ми- нистри съ по горнитѣ служители на Държавѣтъ, както и духовнитѣ начѣ- лѣи на разнитѣ народности. Тогавѣ пристѣгнѣ първитѣ писарѣ на Па- латѣтъ, който посѣше императорскыи Хатѣ, врѣчи го на великыи везиръ, който като го зе подаде го на Амѣ- дѣитѣ за да го прочете въ всеуслы- шаніе.

Слѣдъ прочтѣніето на Хатѣтъ ве- ликитѣ везиръ изрѣче едно словце, тогавѣ са чухъ сѣго и единъ топовни гѣръжѣи отъ министерството на воен- ныи дѣла, и тържесивно са свѣрши.

Сѣврѣженіето на Хатѣтъ, както и словцето на великыи везиръ ний ще обнародуваме въ нѣущий си брой, а сега побѣрзахмы да прѣведемъ за- копѣтъ на Конституціитѣ, състоищѣ отъ 119 чѣна. Ето го:

Отоманска Конституциѣ.

Прогласѣна на 7 Зихиджѣ 1293. (11/3 Декември 1876.)

ЗА ОТОМАНСКАТА ДЪРЖАВЪ.

Чл. 1. — Отоманската Държава обема настоящѣтъ страны и владѣнія како п при-

вѣагырованыи области. Та съставля- неразѣлѣна единѣца, отъ която ко- часть не може да са отѣлѣи нѣко- вѣто и да было причинѣ.

Чл. 2. — Цариградъ е столицѣ на отоманскитѣ Държавы. Тойи градъ никакъ особѣни привилѣгій отъ градо- ве на Имперіитѣ, а като тѣи лѣжи той на дѣжѣи.

Чл. 3. — Отоманската ирхова на по- конто сѣдѣнява въ лицето на налѣтъ ховнѣто Халифѣство на Исламизмѣтъ, дѣжѣи на по старитѣ сѣмъ отъ лѣтъ на Османѣ, споредъ како е было е, а нѣ.

Чл. 4. — Н. В. Султанѣтъ, вѣтъ фѣтъ, е покровитѣль на правосла- вѣи и мѣдѣитѣи и царъ на всичкитѣ нѣскы подданницы.

Чл. 5. — Н. В. Султанѣтъ не е подѣ отговорностъ, и неговата дѣла свѣщенна.

Чл. 6. — Свободата на чѣленѣи- томъ нѣскѣтъ императорскѣи дѣнѣи- нѣитѣ тѣхѣнъ дѣнѣиъ и не дѣнѣиъ, како и полѣнитѣи мѣтъ за прѣвъ нѣтъ живѣтъ сѣмъ подъ общо порѣчи- тѣи свѣщенныи правдинѣи.

Чл. 7. — Султанѣтъ има сѣдѣи- Той опрѣдѣля и свѣдѣи министѣтъ, дава стѣпѣнитѣ, достоинствѣта и подѣврѣжѣна князѣтъ на привилѣгій- области спорѣдъ условіята на дѣлаи- правдинѣи; заповѣдува отѣчѣностѣи- дѣтъ; нѣмѣто му са спомѣнува въ при общѣтъ молитѣи; прави тѣи- чуждѣтъ Силы; прогласѣва войнѣи- ключѣа мирѣтъ; командѣва сухопѣ- морскыи силы, дава заповѣдъ за воен- нѣи; налага исполненіето на распорѣ- на Шерѣитѣи и законитѣи; наредѣи- на обществѣнитѣ администратѣи- да опрѣдѣля или да сѣдѣла наказы- вари и затѣра общѣитѣ сѣтъи- си умѣи), а въ нуждѣ распуснѣи- на прѣдставитѣитѣ, и заповѣдува да- бирѣтъ пѣзно прѣдставитѣи.

Общѣтъ правдинѣи

на Отоманскитѣ подданни- Чл. 8. — Всичкитѣ подданницы на- манскитѣ Имперіи, на които рѣши- да принадлежѣтъ, безъ исклучѣніе са на Османли. Своѣството на Осман- придобыи или лагубѣи спорѣдъ осѣи- отъ законѣи прѣдѣлѣи.

Чл. 9. — Всичкитѣ Османли са на- вѣтъ на личѣитѣ си свободѣи, съ усѣи- баче да не докачѣи свободѣи на дру- го.

Чл. 10. — Личѣиѣа свобода е въ- запавѣна. Нѣкой и подѣ никакъи нѣ- не може да прѣтѣрѣи какогѣи и да е- занѣи, освѣтъ въ опрѣдѣлѣнитѣ отъ вѣи- нѣтъ обстоятелствѣи и спорѣдъ прѣдѣи- отъ него причинѣи.

Чл. 11. — Вѣрата на Дѣжавѣтъ е- лѣи. Ако и да са сѣтъи, нѣмѣи- нѣто упражненіе на испѣнитѣи призои- Имперіитѣи вѣри и пѣзи дѣнѣитѣи нѣи- нѣтъ общества религіѣозныи правдинѣи, сѣ- лѣи да са не нарушава общѣи сѣи- и правѣиностѣи.

Чл. 12. — Почѣтитѣ е свободѣи- прѣдѣиѣнитѣ отъ законѣи границѣи.

Чл. 13. — Позволено е на отоман- подданницы да съставляиѣи испѣкѣи- говскыи, промышленныи и землѣвѣи- жѣства въ границѣи на законѣи и по- новѣиленіа.

Чл. 14. — Единъ или нѣколко души- отоманскитѣ подданницы имѣтъ право- подавати прошенія на надѣжѣитѣи- какогѣи вѣдѣтъ нѣщо което е прогнѣи- нѣитѣи и постановленіяи, было за вѣи- плѣи частѣи тѣхѣи поирѣдѣи, и могатъ- въ видѣи на давадѣи да отправѣи на- сѣи прошенія на Общѣитѣ Сѣтъи (мѣ- жѣи си умѣи) и да са оплакуватъ отъ- нѣдѣніето на чѣновѣитѣи.

Чл. 15. — Ученіето е свободно. Въ- Османли може да прѣподава общѣи- частѣи уроци, съ условіе да са сѣи- съ законитѣи.

Чл. 16. — Всичкитѣ учѣища са вѣ- ставѣи подѣ надзорѣтъ на Дѣжавѣтъ. Ше са размыслѣи за сѣдѣнитѣи нѣи- сѣиѣно до успѣбѣніето и наредѣи- образованіето което са дава на отоман- подданницы. Нѣякъи обаче не ще са дѣи- религіѣозного вѣрованіе на разнитѣи общѣи.

Чл. 17. — Всичкитѣ Османли сѣи- прѣдѣи законѣи, и имѣтъ къмъ Дѣжавѣтъ сѣиѣитѣи права и дѣжнѣи, освѣтъ рѣи- гіѣознитѣи.

Чл. 18. — За да са прѣиѣа на прѣи- телствѣи служѣи нѣкой отъ отоман- подданницы трѣва непрѣмѣно да знаѣи- скыи языкѣи, който е официалѣи на Дѣжавѣтъи.

Чл. 19. — Всичкитѣ отоманскыи- ницы са прѣиѣмѣтъ на служѣи спорѣдъ нѣи- стѣиѣи, достоинствѣиѣи и способностѣи. са и нѣи.

Чл. 20. — Опрѣдѣленіето и распѣи- то на дѣнѣитѣи ставѣи сѣиѣиѣи сѣи- тѣи законѣи и распорѣиѣи и спорѣдъ сѣи- лѣи на нѣкой подданницы.

Чл. 21. — Всякой е осѣверѣи за сѣи- тѣи недвижѣи и движѣи имѣиѣства, како- прѣиѣжѣна законѣи. Нѣкому не може да- зѣме имѣиѣтъ, ако не е за общѣи дѣи- полѣи, а ако не са запѣиѣи въ брой сѣи- нѣиѣи му спорѣдъ законѣи.

Чл. 22. — Домашнѣи огнище на асѣи- въ отоманскитѣ Дѣжавѣи е непрѣи- вѣиѣиѣи не може да вѣзѣе насѣиѣиѣи въ- клѣиѣиѣи на когогѣи и да сѣи, освѣтъ нѣи- прѣдѣиѣнитѣи отъ законѣи обстоятел- Чл. 23. — Нѣкой не може да са сѣи- за да са вѣи прѣдъ другѣи сѣиѣиѣиѣи, отѣи-

За Чиновниците.

Чл. 39. — Всяко опрѣдѣленіе на разнитѣ обществени служби ще става съгласно съ постановленията, които ще парѣлятъ изискуванитѣ условия за достойнството и способноститѣ на лицето, което ще са приеме на служба въ Държавата.

Всякой опрѣдѣленъ по тѣхъ условия чиновникъ не може да са извади отъ служба или да са промѣни отъ едно мѣсто на друго ако не са докаже че поменѣнето му оправдано законно изискуваніето му, ако не си даде оставката, или ако Правителството не разреши за необходимо да са извади отъ служба.

Чиновникътъ, които по показани добротворение и вѣрност, както и ония на които правителството би разрешило за нуждо отъгласиеніето отъ служба, имать право да да са извадятъ, било да ичъ са опрѣдѣли пенсия, било да ичъ са дава мѣсячна заплата за отъгласиеніе, споредъ както ще са опрѣдѣли въ единъ особитъ за това законъ.

Чл. 40. — Длъжноститѣ на разнитѣ чиновникъ ще са опрѣдѣлятъ съ особитъ законъ. Всякой чиновникъ е отговоренъ въ крѣпкитѣ на своитѣ длъжности.

Чл. 41. — Всякой чиновникъ е длъженъ да почта по горнитѣ си; но послуживаніето са длъжи само на заповѣдитѣ които са даватъ въ предписанитѣ отъ законътѣ граници. За противнитѣ на законътѣ дѣла, работата че послужива едного отъ по горнитѣ си не може да отнеме отговорноститѣ отъ чиновника, който го е извършилъ.

За Общитѣ Съветѣ.

(Меджлиси Улуми)

Чл. 42. — Общитѣ Съветѣ са съставлява отъ двѣ Камери: Камерата на благороднитѣ или Сенатътъ и Камерата на Представителитѣ.

Чл. 43. — Дѣтѣ Камери са събиратъ на 1-ий Ноември всяка година; Огвараніето имъ става съ Императорско Праще. Затвараніето, опрѣдѣлено за сѣдмичицѣтѣ 1-ий Мартъ, става тожъ съ Императорско Праще. Ни една отъ дѣтѣ Камери не може да са събере догдѣто са не събере другата Камера.

Чл. 44. — Н. В. Султанътъ може, споредъ както го изискватъ обстоятелствата, да ускори прѣмето на отиваніето и да съкрати или да продължи сѣдмичицѣто.

Чл. 45. — Тържественото отиваніе става въ присѣдствіето на Нег. Величество Султана, било лично, било представително отъ Великийъ Везиръ, и въ присѣдствіето на министритѣ и на членовитѣ отъ дѣтѣ Камери. Прочта са едно императорско слово въ което са пазата вътрѣшното състояние на Имперіята и състояніето на нейнитѣ външни сношенія, въ разясненіето на истеклиятъ година, и са показватъ мѣрцитѣ, които са извади за нужно да са зематъ за идущиятъ бросе.

Чл. 46. — Всѣкитѣ членове на Общитѣ Съветѣ полагатъ кѣтвъ че ще бѣдѣтъ вѣрни на Н. В. Султана и на Отечеството, че ще пазятъ Конституціята, че ще изпълняватъ повѣреното тѣмъ посяганіе и че ще отбѣгатъ отъ всяко противно на тѣзи длъжностни дѣла.

Поизганіето на кѣтвъта, за новитѣ членове, става при отиваніето на сѣдмичицѣтѣ въ присѣдствіето на великийъ везиръ, а сѣдѣтъ отиваніето, въ присѣдствіето на тѣхнитѣ представители и въ публично сѣдмичицѣ на Камерата на който сѣ членове.

Чл. 47. — Членовитѣ на Общитѣ Съветѣ сѣ свободни въ даваніето на мнѣніето си или на жребитѣ си.

Никой отъ тѣхъ не може да бѣде изваденъ отъ наставленія или общанія, нито да поидѣля на него заплашванія.

Не може да са прѣсѣдства за изискуваніето си мнѣніе или за гласоподаніята които е направилъ въ разясненіето на разискуваніята въ Камерата, отъ който е членъ, освѣтъ ако прѣстѣпилъ вътрѣшнитѣ правила на тѣзи Камери, въ който случай указанитѣ отъ правителствитѣ распоряженія му са приспособавати.

Чл. 48. — Всякой членъ отъ Общитѣ Съветѣ, който, съ пълното вышегласіе на дѣтѣ третия или Камерата, отъ който е членъ, са обвини въ прѣдѣлстваніе, въ опитаніе да наруши Конституціята, или въ подкупване, или пѣкъ е бѣлъ осѣденъ законно на затворъ или на заточеніе, опада отъ качеството си на Сенаторъ или Представителъ.

Сѣдмичицѣто и приспособленіето на наказаніе принаждѣтѣ на компетентното сѣдмичицѣ.

Чл. 49. — Всякой членъ отъ Общитѣ Съветѣ гласоподана лично. Той има право да отсѣдѣтува по прѣме на гласоподаніето.

Чл. 50. — Никой не може да бѣде съпрѣменно членъ и на дѣтѣ Камери.

Чл. 51. — Какое разискуваніе не може да стане въ единъ или въ другъ Камери ако не сѣ съ едного повече присѣдствующитѣ членове.

Осѣтъ въ случай когато са изискува вышегласіето на дѣтѣ третия, всяко рѣшеніе са земѣ съ пълното вышегласіе на присѣдствующитѣ членове.

Въ случай на равновѣсіе, гласѣтъ на прѣдѣлители надвѣна.

Чл. 52. — Всяко прошеніе относително до частни интереси, прѣдставено на единъ или на другъ Камери, отивря се, ако отъ направенитѣ испити си докаже че подателъ на прошеніето не е са отиврялъ прѣво до общественичѣтѣ чиновникъ, за които са касе прошеніето, или до вѣзистѣтъ отъ който зависатъ тѣзи чиновникъ.

Чл. 53. — Инициативата за прѣдлаганіе-

то на единъ пѣкъ или за измѣненіето на единъ смѣстующъ законъ принадлежи на министерството.

Сенатътъ и Камерата на Представителитѣ могатъ тожъ да поимѣтъ единъ новъ законъ или измѣненіето на единъ смѣстующъ законъ прѣво прѣмитѣ които възвѣтъ въ тѣхното вѣдѣнство.

Въ послѣднитѣ тоя случай, исканіето са поднася отъ великийтъ везиръ на Н. Величество Султана и, ако има нужда, Державнитѣ Съветѣ са пазоварна съ спѣтъ на едно императорско Праще да приготви законопроектътѣ който пѣкъ прѣдложено, споредъ сѣдмичицѣта и разясненіята които ще доствѣятъ компетентнитѣ отѣдѣли.

Чл. 54. — Изработенитѣ отъ Державнитѣ Съветѣ законопроекти са поднасятъ прѣво на Камерата на Представителитѣ и послѣ на Сенатътъ.

Тѣзи законопроекти имать спѣтъ на законъ, само когато са приѣматъ и отъ двѣ Камери и са подтвърдитѣ съ императорско Праще.

Всякой законопроектъ, окончателно отивря отъ единъ който и да е отъ дѣтѣ Камери, не може да са турѣ подъ ново разискуваніе въ сѣдмичицѣтѣ периодъ на сѣдмичицѣта.

Чл. 55. — Единъ законопроектъ не са счита за приѣтъ, ако не са е гласоподано прѣво него едно сѣдѣтъ отъ Камерата на Представителитѣ и отъ Сенатътъ, по вышегласіе, членъ по членъ, и ако дѣлнитѣ законопроектъ не имать вышегласіе по всякъ отъ дѣтѣ Камери.

Чл. 56. — Осѣтъ министритѣ, тѣхнитѣ представители и призоваванитѣ съ особито призованіето чиновникъ, никой не може да са введе въ единъ отъ дѣтѣ Камери, нито бѣде прѣтъ за да съобщитъ ичѣ, било ако пѣкъ да са прѣдстави въ свое пѣкъ, било кѣто прѣдставителъ на тѣхното лице.

Чл. 57. — Разискуваніята въ Камерата бѣдѣтъ на турскитѣ языкъ.

Законопроектитѣ са печатватъ и са раздаватъ прѣди опрѣдѣленъ за разискуваніе день.

Чл. 58. — Гласоподаніята бѣдѣтъ: или съ опрѣдѣленіе на вѣна, или съ знакове на пѣншо изваженіе, или пѣкъ съ тайно гласоподаніе.

Тайното гласоподаніе са поднася на рѣшеніето на Камерата, прѣмено чрезъ вышегласіето на присѣдствующитѣ членове.

Чл. 59. — Вътрѣшнитѣ полиціи на вѣтъ отъ Камерата упражнява нейнитѣ прѣдѣлители (Сѣдѣуна).

Проектъ за Реформы въ България.

Единъ дописникъ отправа отъ Цариграда до *«Вѣстникъ Цайлуна»* единъ анализъ отъ проекта за реформы въ България, който, споредъ него, имать да са подложни на Конференціята. Итъ извадичи отъ този анализъ следующитѣ:

«България ще образува единъ автономна областъ въ Турската Държава; тѣ ще състои отъ вилаетитѣ Дунавскій и Софійскій, отъ санджакитѣ Пловдивскій и Сливненскій и отъ българскитѣ окрѣжитѣ въ Македоніа.

«Раздѣленіето на управленіето ще има за основъ окрѣжитѣ (модирѣжа) съ срѣдне число жителѣ отъ 5 до 10,000 души. Съмѣстующитѣ раздѣленіе ще са опазни, но новы окрѣжитѣ ще могатъ да са съставитѣ ако смѣстующитѣ сѣ тѣхнѣтѣ малки; въ тоя ново съставленіе на окрѣжитѣ ще глѣдѣтъ да отбѣлятъ християнитѣ отъ мюсюлманскитѣ. Окрѣжитѣ ще имать обширно автономно управленіе, и, безъ да могатъ да вѣтъ са нахѣзватъ по горнитѣ вѣсти, ще са занимаватъ съ разискуваніето на данѣцитѣ, съ построеніето и поправленіето на пѣтинѣта въ окрѣжитѣ, съ полиціитѣ и пр. Житѣтитѣ безъ разликѣ на вѣръ, ще избѣратъ за тоя окрѣжитѣскы съветѣ, състоитѣ отъ депутаты на общинитѣ.

«На чело на съвѣта и на окрѣжитѣ ще са постави единъ мюхримъ, избранъ отъ главния управителъ на между аюнда съ рѣшението означенъ чрезъ изборъ отъ окрѣжитѣскы съветѣ. Мюхримъ е прѣдѣлитель на окрѣжитѣ и организѣ на вѣзистѣтъ. Окрѣжитѣ образуватъ санджакъ, началницѣ на които сѣ мюхримитѣ, избрани за достѣ дѣло прѣме отъ Портѣтъ съ одобреніето на Силитѣ.

«Чиновникитѣ сѣ християни или мюсюлмани, споредъ болшинството на жителѣтъ въ мюхримѣтѣ; тѣ сѣ прѣдѣлители на главния управителъ и тѣхната работа състои въ да опазватъ редѣтъ, да изискуватъ мюхримѣтъ и съвѣтницѣтъ на окрѣжитѣ.

«Всякой мюхтесарѣвъ са подпомага отъ една канцеларіа и отъ единъ съветѣ състоитѣ отъ четирица члена, пѣзирани отъ главния управителъ изъ помежду прѣдѣленитѣ, отъ окрѣжитѣ и отъ градскитѣ съвѣтницѣ, кандидати.

«Полиціята състои отъ туземци които ще принадлежатъ на тѣзи или оныя вѣръ, споредъ съразмѣрноститѣ на християнитѣ и на мюсюлманитѣ въ окрѣжитѣ.

«На чело на България ще има единъ гражданскъ управителъ християнинъ, който да познава языка на вѣсото и опрѣдѣлятъ за пѣтъ години прѣме споредъ единъ начинъ прѣтъ отъ Портѣтъ и отъ порѣчителнитѣ Силы. Той ще бѣде прѣдѣлитель на вѣрховнитѣ вѣсти, посредникътъ по между областитѣ и главногѣ правителство и ще има право да рѣшѣтъ за общѣтъ сѣлѣ за означеніето на редѣтъ.

«Главнитѣ управителѣ ще са подпомагати отъ едно събрание състоитѣ отъ депутати на окрѣжитѣ съразмѣрно съ числото на жителѣтъ. Тоя събрание ще са съдѣна по единъ мѣсець всяка година, въ

избранъ за сѣдмичицѣтъ отъ главния управителъ градъ. То че са занимава съ неимѣтъ испросы които интересуватъ областѣтъ, ще опрѣдѣля единъ постоянна комисія, който заедно съ инициативитѣ на разнитѣ общини, да служѣтъ за съвѣтникъ на главния управителъ въ управленіето. Народното Събрание че може да прѣдложи измѣненіа въ тѣзи распоряженія; но тѣзи измѣненія ще трѣбѣ да са одобритѣ отъ Портѣтъ съгласно съ порѣчителнитѣ Силы. Правослѣдитѣо че са раздѣна прѣрѣменно отъ мюхримѣта и отъ неговитѣ съветѣ; прѣрѣменно прѣдѣлители сѣ служатъ за апелативни (истинфосы).

«Распрѣтъ които бѣ са подигнали въ вѣдѣрото на разнитѣ религиозни общини ще са разгѣдѣтъ отъ черковнитѣ сѣдмичицѣ; а всякитѣ други распрѣ ще са разгѣдѣтъ отъ сѣдмичицѣта на общинитѣ. Сѣдмичицѣтъ, било християни било мюсюлмани, ще рѣшаватъ споредъ отоманскитѣ Законикѣ.

«Во испитѣтъ главни мѣста че са установитѣ прѣрѣстѣпени гражданскы и криминални (прѣстѣпническы) сѣдмичицѣ. Половината отъ сѣдмичицѣтъ че са избиратъ отъ главния управителъ изъ помежду прѣдложитѣ отъ окрѣжитѣ кандидати; а другата половина че са избира отъ народното събрание пѣкъ помежду прѣдѣленитѣ отъ управителѣ кандидати.

«Службата на сѣдмичицѣтъ е опрѣдѣлена прѣрѣменно за една година; но тѣ че може да са продължи до три години. Прѣдѣлители и членовитѣ на апелативнитѣ (истинфосы) сѣдмичицѣ че са опрѣдѣлятъ отъ Портѣтъ съ одобреніето на Силитѣ.

«Българскитѣ языкъ ще бѣде официалнитѣ языкъ въ областѣтъ. Въ смѣнитѣ окрѣжитѣ, турскитѣ языкъ и българскитѣ че имать равни права.

«Черковитѣ, дѣлнитѣ, училищата, болницѣтъ ще принадлежатъ на сегашнитѣ еступаніа.

«Свободата на богослуженіята и на общенародното просвѣщеніе е единъ основателенъ законъ.

«Приходѣтъ на отоманското правителство въ десѣтѣ и пр. е опрѣдѣленъ за пѣтъ години прѣме споредъ срѣднитѣ приходѣтъ прѣвъ десѣтѣтъ послѣднѣ години. Областното събрание че распрѣдѣля числото на данѣцитѣ помежду разнитѣ окрѣжитѣ, който, отъ своитѣ странѣ, ще опрѣдѣлятъ начинѣтъ за събрѣненіето имъ.

«Произведеніето отъ тѣзи дѣлѣта, сѣдѣтъ кѣто са извадитѣ отъ него разискутъ на управленіето и на правослѣдитѣо, че са вѣдѣва въ Отоманскитѣ Банкѣ, то може да са употребѣ за исплатѣніе на Державни дѣлѣ.

«Само въ крѣпоститѣ и въ нѣкои градове означени отъ Портѣтъ и отъ Силитѣ че стоѣтъ отоманскы войски.

«За опазваніето на редѣтъ че са съставѣ народна гвардіа въ който християнитѣ че имать офицери християни, а мюсюлманитѣ, — мюсюлмани, но въ който всѣкитѣ че имать сѣдмичицѣ пѣла.

«Главнитѣ управителѣ ще бѣде и главнитѣ командантитѣ на народнитѣ гвардіи. Проектътъ за реформы че са испитѣ съ помощитѣ на военни силѣ достѣтѣни за да прѣдѣлари всѣкъ безрѣдѣтъ; надзираніето на исплатѣніето че са пѣзирѣ на единъ международна комисія, членовитѣ на който че надзираватъ отъ близу, поне единъ мѣсець прѣвъ годинатъ, избираниа, управленіе и раздѣленіето на правослѣдитѣо.

Нѣтъ пѣкѣтъ причинѣ да вѣрѣва, казва *Kurije d'Orіana* отъ който заемѣтъ горнѣто, че този анализъ е много близу до истинитѣ.

Австрія и Россія.

Парижскитѣ вѣстникѣ *Франс*, извѣститѣ на който обаче имать нуждѣтъ отъ тѣхнѣтъ голѣмо прѣдѣлѣніе, обнародува следующитѣ свѣдѣнія за едно споразумѣніе станжло ужъ между Россія и Австрія, относително за въпросѣтъ на окупациа.

«Научаваме са че конечно и на пѣлно сѣ са съгласили Россія и Австро-Унгариа за въпросѣтъ на окупациа въ България, Боснѣ и Херцеговинѣ. По главнитѣ точки, върху които сѣ останжѣли съгласиѣ г. Пошковиъ и г. Андраши сѣ следующитѣ.

А.) Россія отъ какъ даде на Виропъ и особено на Австро-Унгариѣ порѣчителства за своето некорытолюбіе и подлинно едно задѣженіе че не че са въсползува отъ окупациа, што да измѣни европейскитѣ харѣ за своитѣ полѣтъ или за да са промѣни настоящето положеніе на Балканскитѣ области на единъ начинъ, който може да повреди интереситѣ на сѣдмичицѣтъ Держави, че прѣмине и че замѣне Дунавскитѣ области.

Б.) Россія може да неуроводи тожъ едно военно тѣло въ Сербію, за да держѣ въ мирѣ тѣхъ князѣство и да го осигури отъ вѣншно нападеніе.

В.) Ако запеланіето на Дунавскитѣ области не е достѣтѣно за исплатѣніето на прѣобразованіята, и ако В. Порта постоителствува по единъ враждебенъ начинъ да прѣнѣтѣтува на помирителното дѣло, кѣто е прѣдѣрѣла Россія, Австро-Унгариа са задѣжѣва да запеме съ войскитѣ си областитѣ Боснѣ и Херцеговинѣ, кѣто даде на Силитѣ порѣчителства за некорытолюбіе, подобни на оныя който че даде Россія.

Г.) Въ крайнитѣ прѣдѣтъ, когато чрезъ намѣваніето на Австро-Унгариѣ не бѣ са сполучило възстановленіето на мирѣтъ и осигуриеніето на приложеніето на реформитѣ въ Балканскитѣ полудостровѣ, Россія че има право да прѣзѣне Балканитѣ, да запеме колкото вѣсото на-

мѣри за благословно отъ Румелиѣ и отъ Тракиѣ, и да отиде на наирѣдѣ дори и въ Цариградъ, за да угради едно по силно и непосредственно прѣселѣніе въру В. Портѣ.

Д.) Дѣтѣ окупироващитѣ Силы че отбѣлятъ войскитѣ си покъ са свърши умиротворителното дѣло, или покъ вышегласіето на Силитѣ поиска неспраздѣненіето на окупираниѣтъ области.

Австро-руското споразумѣніе са опрѣдѣлило така доволно въ съразмѣшеніята, който станжѣтъ вчера между г. Пошковиъ, графа Столвера Велингеротъ, германскитѣ въ Вѣнѣ посланникѣ, и г. Андраши.

Г. Кароліъ, австро-унгарскитѣ въ Берлинѣ посланникѣ, испратитѣ самъ на г. Бисмарка свѣдѣніята отъ тѣзи съразмѣшенія. Г. Бисмаркъ имиль съ благодреніе и ги съобщитѣ на англіискитѣ въ Берлинѣ посланникѣ лорда Росселѣ.

Отъ нѣколко вѣдѣ на самъ Канцлерѣтъ употребѣна илиніето си надъ лондонскитѣ кабинетѣ, за да сполучи да приклони Англіѣ на окупациа. Последнитѣ уговорѣ, кѣто показѣ Англіѣ е тѣтъ, че е невъзможно да са опрѣдѣли отъ прѣтъ имъ до колко прѣме че стоѣтъ русекитѣ въ австро-унгарекитѣ войски въ Турціѣ.

Съсѣтътъ противитѣо на горнитѣ свѣдѣнія телеграфиратъ изъ Пѣкъ на *«Вестникѣтъ Корреспонденціѣтъ»* отъ 1/13 Десември:

«Изъ дѣтъ въ дѣтъ турскитѣ ставѣтъ по противитѣо на Русекитѣ, а и самото публично мнѣніе е толѣкъ силно раздражено отъ писмотѣ на Кошутѣ, тоя противитѣо на уцѣпчивѣтъ политикѣ на графа Андраши. Едно по друго и сѣрѣзѣни разговорѣ са разлитѣтъ тѣзи дѣлѣ между прѣдѣлительнитѣ на Англіѣ, Германиѣ, Россія, и графа Андраши, и уцѣпѣватъ че прѣдѣлѣтъ на тѣзи разговорѣ бѣдѣ да са убѣди Австріѣ тоя да играе сѣлѣтъ роль въ Истокѣ, който играе и Россія».

РАЗНЫ НОВИНЫ.

«Получимъ единъ статійкѣ за населеніето въ Одринѣ, кѣто и нѣколко други дописки изъ нашего отечество, мезѣду който и трѣгѣтелно описаніе за убоиніето на владѣнитѣ налѣстникѣ въ Айтозъ (Сливненско) Икономъ погѣ Димитра Станчевъ. Но отъ нѣмѣтъ мѣсто а за да не бѣ останжѣло и тозъ пѣкъ отпечатаніето на листѣтъ надирѣ, оставѣтъ ги за идущитѣ бросе».

Новитѣ вѣстникѣ.

Споредъ кѣто свърши да съобщитѣ въ крайтъ на прѣдѣлѣнитѣ брой на листѣ си, по мѣлѣтъ историкѣ станж министерско промѣненіе. Досегашнитѣ вѣстникѣ везирѣ поднесѣ оставѣтъ си и Н. В. Султанѣтъ прѣзѣна за неговъ наследникъ Н. В. Мидхадѣ паша.

Тѣтъ министерско промѣненіе въ тѣзи критически вѣрмена разѣно са тѣкува. Мидхадѣ паша са сматрѣ въбѣче кѣто членовѣтъ съ свободѣлюбивѣ началѣ, но и неуморитѣ поборникѣ за правитѣтъ независимостѣтъ на Отоманскитѣ Имперіѣ. И порядѣ тѣтъ мѣдѣно мнѣніе, вѣзистѣтѣто му на великий везирѣтъ са тѣкува кѣто да показѣ намѣреніето на императорското правителство да прѣстѣпѣтъ рѣшеніето на вѣтъ прѣобразованіа колкото е възможно по свободѣлюбивѣ, но и да отбѣне всяко неимѣніе кѣто докача целостѣтъ и независимостѣтъ на отоманскитѣ Державѣ. Тѣзи дѣрѣстѣна и рѣшѣтелна политикѣ изискува голѣмѣтъ енергичностъ, а досегашнитѣ великий везирѣ Мехмедъ Рѣшид паша, който при всѣкитѣ си старостѣ прѣтиностѣна на толѣкъ събѣитѣ отъ 1-й Май до зачера, утрудѣтъ най по сѣтъ видѣтъ за нужно да устѣпѣ положеніето си на членовѣтъ по мѣзѣтъ и по дѣтѣленъ, а за тѣтъ Н. В. Султанѣтъ одобритѣ, и праведно, Н. В. Мидхадѣ паша.

«Неологосѣ» казва че, споредъ кѣто са научаватѣ, тѣтъ промѣненіе шло да са по сѣдѣува и отъ другѣ, и че дѣтъ-три министѣрѣта щѣтъ да са дадѣтъ на Християни.

Его Императорскитѣ Хатѣ, който са прѣчете на В. Портѣ, сѣдѣтъ обыкновенитѣ пѣлѣ: «Славнитѣ ми Везирѣ Мидхадѣ паша!»

«Рѣшид паша, кѣто прѣдѣла болагуваніето си и старостѣтъ си, даде оставѣтъ си отъ великото везирѣство. А зашто, по рѣди важностѣтъ на настоящитѣ обстоятелствѣна е потребно што управленіето на работѣтъ на Державѣ да са възложи на крѣпкѣ рацѣ, да са поддѣржатъ кѣто трѣба прѣдѣтъ свѣдѣтъ свѣщенитѣ правитѣли и интересѣтъ на Високитѣ Нашѣ Имперіѣ, и да вземѣтъ облагодѣлѣно рѣшеніе смѣстующитѣ въпросѣ, кѣто и да са наредѣтъ настоящитѣ економическы мѣжѣнитѣ, и зашто вѣтъ прѣнѣжѣватѣ всѣкитѣ тѣзи способностѣ и качества, призоваватѣ ги на достоитѣното на великитѣ везирѣтъ, и желѣтъ да положитѣ всѣкитѣ усилия за добротѣ нарежданіе на работѣтъ.

«А Богъ да имъ бѣде помощникъ.»

Опрѣдѣленіе — Мюхтесарѣшитѣ Пѣтъ, Хюкѣри и Мунъ са отѣдѣли отъ Ереванскитѣ области и сѣдѣнали единъ особѣтъ вѣзистѣтъ, а за Ваин са опрѣдѣлятъ бѣшитѣ Харпушкитѣ управителѣ Хасѣнѣ паша, който въ този случай са възвѣсѣтъ на везирѣскитѣ чинѣ.

Портѣта и устѣпѣнитѣ. — При всѣкѣто че турското правителство никѣто не е показѣло наклонѣностъ за да прѣеме прѣдѣложѣ-

